

BARBARA KORUN

V srcu najbolj divje rasti

I.

njegovo telo je dišalo po reki
 temni vonj molčečih tolmunov
 zastalih rečnih rokavov
 polnih ribjega zaroda in račje zeli
 vonj po gnilobi mulja z rečnega dna
 vonj po brzicah
 po hitrih drstečih se ribjih telesih
 vonj po mehkih oblinah kamnov
 prebožanih z vodo
 njegovo telo je dišalo po reki

položil jo je na rečni prod
 pol na žarečo toploto zemlje
 pol v hladno mirnost vode
 pol na sončno milino odprtega dne
 pol v večerne risbe vrbovih senc
 položil jo je na rečni prod

v lase so se ji zapletli
 smaragdni kačji pastirji
 ob podplatih so se ji hihitale
 jate ribic
 po srcu so plesali drsalci
 svoje nemirne plese
 zrak je zvenel

sonce in luna
sta sklonila svoji glavi
nizko nad veje
in ju podojila
z mlekom mraka

II.

rdeče vejevje vrb
je božalo njuna stegna
lapuh je hladil
njuna vroča stopala
sonce jima je dajalo
sinje poljube na goli hrbet
njegova roka je segla
pod njen svileni trebuh
v popku so se ji naselili
potočni rakci
in z bisernimi kamenčki
zaprli dohod

vse je obstalo
v poldnevu poletja
v srcu najbolj divje rasti
je obstalo vse

razklalo se je poldne
dan je razgalil svoje prsi
luna je soncu poslala
poljub

v trenutku večnem
v trajanju hipa
ne v dnevu ne v noči
v žaru zvezd
ob dnevni luči
je začutila drhtljaj
vroče seme
v molčečem drobu

Osmoza travnih bilk

I.

osmoza travnih bilk
fige oljke
diši morje
sol na koži
na jeziku
zmeraj globlje
in vse izginja

II.

čša lune
opušča strogost črk
mesečni metulj
prideš
z zlatim prahom
sanj

III.

polnost meseca je
srebrna mavrica
ozvezdje odzvenevea
ozvezdje lire

omenjena je smrt
ne enkrat
a vendar iz prahu
raste medenina

IV.

spet zvezde
zarotirajo večer
prastaro potrpljenje
gričev

amfibrah začetka
sinkopa srca
v desetih cvetnih listih
se poglobljajo sence

V.

kot sneg bela
košuta
je obstala
na obronku noči

po vrtu
potopljenem v mrak
odmevajo
neznani koraki

VI.

mokra drevesa
potopljena
v temo predjezika

v krošnji senc
zadnji večerni žarek
ti